

Ταρίχ: Η τουρκική θεώρησις της ιστορίας

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Οδοιπορικά - Προσκυνήματα](#) / [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Του Ιωάννου Δημητρίου Μαλικιώση

Η Τουρκία αφ' ής στιγμής το 1924 με τον Kemal Ataturk απέβαλε τον θεοκρατικόν χαρακτήρα και έγινε λαϊκόν κράτος, άλλαξε συγχρόνως εθνικούς και πολιτικούς προσανατολισμούς. Απεκόπη τόσο από την ισλαμικήν όσο και από την οθωμανικήν παράδοσιν και το «Οθωμανική» (Osmanli) έπαυσε να είναι προσδιοριστικόν στοιχείον του νέου κράτους, που έμεινεν απλώς: Τουρκία (Turkiye, Τουρκιέ).

Το αυτό έτος κατηργήθη τόσο η οσμανική δυναστεία όσο και το Χαλιφάτον, φορείς των οποίων ήσαν δύο μέλη της σουλτανικής οικογένειας, τα οποία και εξωρίσθησαν. Αυτό ήταν το τέλος των Οσμανλήδων, μιας από τις μακροβιότερες δυναστείες της ιστορίας, από το 1280 μέχρι το 1924 - 644 ολόκληρα έτη. Μόνη η

σχεδόν σύγχρονος δυναστεία των Αψβούργων την ξεπέρασε: 1273 μέχρι 1918 - 645 έτη.

Ακολούθησαν μέτρα ενός βιαίου εξευρωπαϊσμού, με την εισαγωγή του λατινικού αλφαβήτου και την κατάργησιν του φεσιού, του σαλβαριού, της γενειάδος, του φερετζέ των γυναικών, του νόμου του Κορανίου (Σαρία) κτλ. Ο Ατατούρκ κατήργησεν επίσης τα μακρόσυρτα ανατολίτικα άσματα (αμανέδες), ενώ διά να απαξιώσει το φέσι που κατήργησε, ισχυρίσθη ότι ήταν...ελληνικόν κάλυμμα.

Η Κωνσταντινούπολη με νόμον του 1930 έγινε Istanbul (προφορά: Ιστάν - βουλ). Όμως επί δύο σχεδόν αιώνας μετά την Άλωσιν διετήρησε παρηλλαγμένον το αρχικόν όνομα: Κωνσταντίνιε (Konstantiniyye).

Αυτό επιβεβαιώνεται και από το σενάριο της τουρκικής τηλεοπτικής σειράς για το Σουλεϊμάν τον Μεγαλοπρεπή, όπου η Πόλις ανεφέρετο με αυτό το όνομα - όχι Istanbul. Αυτά όμως μόνον εις το πρώτον μέρος του serial, γιατί στο δεύτερον και με άλλον σεναριογράφον, τα πράγματα άλλαξαν προφανώς κατόπιν άνωθεν παρεμβάσεως και το όνομα επανήλθεν ετεροχρονισμένα εις το σημερινόν: Ιστάν-μπουλ.

Βέβαια η απάλειψις του οθωμανικού ονόματος δεν εσήμαινε κατ' ανάγκην και την απάρνησιν της αντιστοίχου περιόδου. Απλώς η πράξις αυτή εμπεριείχε την οπισθοβουλίαν, η οποία απέβλεπε εις την ένταξιν της σελτζουκικής και οθωμανικής περιόδου σε ένα πολύ ευρύτερον ιστορικόν πλαίσιο, εις το οποίον ενεσωματώθησαν και όλοι οι ετερόκλητοι λαοί, που ανεδείχθησαν εις προγενεστέρους καιρούς εις την περιοχόν της Μικράς Ασίας. Η ιστορία της συγχρόνου Τουρκίας έγινε τελικά η ιστορία του γεωγραφικού χώρου της Μικράς Ασίας, ενώ το βλέμμα της γείτονος είναι μονίμως εστραμμένον προς την Ευρώπην.

Τελευταίως με την αναβίωσιν του Ισλάμ, η Τουρκία ονειρεύεται την συγκρότησιν «Ισλαμικού Τόξου» με τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες.

Ο Κεμάλ αφού έλυσε τα επείγοντα πολιτικοκοινωνικά ζητήματα, επεδόθη ευθύς αμέσως εις την διαμόρφωσιν του ιστορικού χάρτου της νέας λαϊκής Τουρκίας. Το 1932 ανέθεσεν εις επιτέλειον «ιστορικών» την αναδιαμόρφωσιν κατά το δοκούν της τουρκικής ιστορίας.

Προϊόν της συλλογικής εκείνης εργασίας απετέλεσεν εν τέλει το βιβλίον «Tarih» (= ιστορία), που έγινε έκτοτε η βίβλος της κεμαλικής θεωρήσεως της ιστορίας. Κατ' αυτήν όλοι οι προϋπάρξαντες λαοί της Μικράς Ασίας και του ευρύτερου μεσανατολικού χώρου ήσαν όλοι Τούρκοι. Το κεμαλικόν αυτό κοσμοείδωλον είναι γνωστόν πλέον ως η νέα «τουρκική ιστορική θέσις» (Turk tarih tezi), υποχρεωτικής

αποδοχής από όλους.

Μία από τας θέσεις (tezi) του βιβλίου ήταν ότι οι Τούρκοι είναι λευκοί (Beyaz Turk) και δεν ανήκουν εις την κιτρίνη φυλήν. Αυτό φυσικά κολακεύει τον εθνικό υπερεγώ των σημερινών Τούρκων, επί τη προόψει μάλιστα της εισόδου εις την ευρωπαϊκήν οικογένειαν.

Το επίμαχον θέμα επανήλθε τελευταίως εις την επικαιρότητα και επ' αυτού αναφέρθη ο ιστορικός Σαράντος Καργάκος, στηριχθείς εις σύγγραμμα Έλληνοσ Φαναριώτου, που εγγράφη την δεκαετίαν '30 εις απάντησιν των ανιστορήτων υπερβολών της «Tarih”.

Κατά το κεμαλικόν λοιπόν «δόγμα», η ιστορία της Τουρκίας δεν αρχίζει το 1071 μ.Χ., όταν μετά την ήτταν των Ρωμαιοβυζαντινών στο Ματζικέρτ άρχισε η μαζική προώθησις των σελτζουκικών και τουρκομανικών φύλων εις την μικρασιατικήν ενδοχώραν. Το ιστορικόν παρελθόν της συγχρόνου Τουρκίας χάνεται πλέον εις τα βάθη της προϊστορίας.

Λαοί της Μικράς Ασίας, σήμερα ιστορικώς νεκροί, όπως: Λυδοί, Φρύγες, Καππαδόκες, Κάρες, Κίλικες, αλλά και Μήδοι, Ασύριοι, Χιττίται, Ακκάδιοι, Σουμέριοι και άλλοι, όλοι αυτοί έχουν πολιτογραφηθεί Τούρκοι. Πέρα αυτών και οι Ίωνες, οι Πόντιοι, οι Ελληνογαλάται ενεσωματώθησαν και αυτοί εκόντες - άκοντες εις την νεοτουρκικήν ιστορικήν χοάνην. Έτσι είναι, γιατί έτσι τους αρέσει...

Η μεγάλη πνευματική κληρονομιά της αρχαίας Ελλάδος και της Χριστιανικής Αυτοκρατορίας της Κωνσταντινουπόλεως (της Ρωμανίας δηλαδή αυτής, που λάθος λέγεται «Βυζαντινή»), επέρασεν αυθαιρέτως εις την ισχνήν έως ανύπαρκτον πολιτισμικήν παράδοσιν της Τουρκίας και αξιοποιείται σήμερα με κάθε δυνατόν τρόπον. Το πράγμα έχει λάβει πλέον κωμικές διαστάσεις, όταν ο ύπατος των επικών ποιητών παγκοσμίως, ο ημέτερος Όμηρος, αποτελεί το καύχημα της τουρκικής πνευματικής παραδόσεως, μεταλλαγμένος ως Omer!

Ένα άλλο αμίμητο: Οι «Τούρκοι» Φωκαείς υπήρξαν οι οικισταί (!) της Μασσαλίας κτλ, σύμφωνα με εγκύκλιο ιστορικό βιβλίο είναι οι δημιουργοί του Μυκηναϊκού Πολιτισμού κτλ. Και έπεται συνέχεια: Τάνταλος, Θαλής, Αναξαγόρας, Ηράκλειτος, Ηρόδοτος, Μιθριδάτης και άλλοι πολλοί. Μία πλειάς ιστορικών και μυθολογικών προσώπων έγιναν όλοι Τούρκοι, σύμφωνα με την επίσημη ιστοριογραφία και παρά πάσαν έννοιαν σοβαρότητος και λογικής.

Η ιστορία υπέστη μίαν κατ' εξακολούθησιν βάνουσον καταδολίευσιν, χάριν των επιδιώξεων της Νέας Τουρκίας που αναζητεί απεγνωσμένως ιστορικά και πολιτιστικά ερείσματα.

Ο Κεμάλ εφρόντισε πολύ ενωρίς να δείξη την ακολουθητέαν οδόν.

Δύο μεγάλοι κρατικά τράπεζαι έλαβαν τα ονόματα: "Sumer Banka" και "Hittit Banka" δηλαδή «Σουμερική Τράπεζα» και «Χιττιτική Τράπεζα», προς τιμήν δύο εκ των «ενδόξων προγόνων» του τουρκικού έθνους και γεννητόρων του παγκοσμίου πολιτισμού...

Οι σημερινοί Τούρκοι, πιστοί εις τας υποθήκας του Κεμάλ Ατατούρκ, πήγαν το παραμύθι ακόμη πιο μακρυνά. Οι σύγχρονοι τουριστικοί οδηγοί διαφημίζουν υπερηφάνως την Τουρκίαν ως «Έθνος 9000 ετών!»

Χαρακτηριστικόν είναι ένα παλαιότερο επεισόδιον (Δεκ 2004) εις βάρος του Προέδρου του Ευρωκοινοβουλίου Josep Borrell στην Κωνσταντινούπολη, ενώ αυτός επρόκειτο να επισκεφθή τον Πατριάρχη.

Ένας ισλαμιστής Τούρκος βουλευτής, αφού τον επροπηλάκισε σκαιότατα και μάλιστα υπό τα χειροκροτήματα των παρισταμένων, τον αποπήρε με «ιεράν οργήν», ειπών: «Εμείς κατοικούμε αυτήν εδώ την γη 5000 χρόνια...!».

Όμως οι Τούρκοι, μή αρκούμενοι εις αυτά τα εξωφρενικά και ευτράπελα, έχουν εμπλουτίσει την εθνική τους μυθολογία με συνεχώς καινούργια «ευρήματα».

Ο πρόεδρος Recep Tayyip Erdogan (Ρετζέπ Ταΐπ Έρντο' αν) ομιλών το 2014 ενώπιον Μουσουλμάνων μουφτήδων, εδήλωσεν ότι την Αμερικήν δεν ανεκάλυψεν ο Κολόμβο, αλλά 300 χρόνια προ αυτού (1178) Μουσουλμάνοι εξερευνηταί. Μάλιστα εις τας ακτάς της Κούβας ευρέθησαν υπολείμματα τζαμιού (;), που προσεφέρθη μάλιστα να ανοικοδομήση.

Ο Τούρκος γλωσσολόγος Osman Deniz Tuna, υστέρα από επιτόπιες έρευνες εις το Μεξικό, απεφάνθη ότι η φυλή των Ινδιάνων Ταραχουμάρα είναι τουρκικής καταγωγής. Ανεκάλυψεν, λέγει, εις την γλώσσαν των ιθαγενών 400 τουρκικές και 102 μογγολικές λέξεις. Αναλύσεις στα μαλλιά και στο αίμα έδειξαν, κατά τον Τουνά, μίαν απωτάτην ασιατικήν καταγωγή.

Σύμφωνα με ερεύνας άλλων Τούρκων επιστημόνων, με χρηματοδότησιν μάλιστα του τουρκικού κράτους, οι πρώτοι κάτοικοι της Virginia των ΗΠΑ, εις το ύψος των Αππαλαχίων ορέων, ήσαν Τούρκοι. Πριν κάποια χρόνια ο Τούρκος συνταγματάρχης της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού Sabri Turner, εύρε και αυτός κατόπιν

«ερευνών» ότι Τούρκοι θαλασσοπόροι ανεκάλυψαν την Αμερικήν και μάλιστα πολύ προ του Κολόμβου...

Ο ίδιος ο Τουμέρ είπε ότι ο Κολόμβος είχε στο πλοίο του Τούρκον πλοηγόν, που είχε και άλλοτε επιχειρήσει το ίδιο ταξίδι.

Αυτά συμβαίνουν, όταν η ιστορία γράφεται κατά παραγγελίαν, από «ιστορικούς» εν διατεταγμένη υπηρεσία, προς εξυπηρέτησιν εθνικών και μικροπολιτικών στόχων.

Ο Λουκιανός με το έργο του «Πως δει ιστορίαν συγγράφειν», διακωμωδεί κατά τρόπον μοναδικόν τους ιστοριογράφους αυτού του τύπου, οι οποίοι παρ' αξίαν εζήλωσαν την δόξαν Ηροδότου και Θουκυδίδου.

Ο διαχρονικός Λουκιανός είναι και σήμερα υπέρ ποτέ άλλοτε επίκαιρος...

Ιωάννης Δημητρίου Μαλικιώσης

Ταξίαρχος εν αποστρατεία

Πηγή: Περιοδική έκδοση του ομίλου φίλων Αγίου Όρους «Άγιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης», «Αθωνίτης», έτος 24ο, τ. 93, Γ' τετράμηνο 2015.